

kalandert osta. Mis ma siis teen, kui se ramat mitte veel walmis ei olle? Noh, waat' sellepärast.

Kuida teie Australia-maa pudega, kellest ma rälisin, tokku leppisite? Teie pannite küll imneks, et ma seal ma kuuse ja männi puid ei nimmetand. Seal ei olle neid puid. Mõnni ehk kannab oksaid, agga need oksad on liig pikkad ja jämmedat, kui konna-õsji. Mis oksapuu se ennam on?

Lähme agga Amerika maale, otsime seal, tulles aeg, ehk meie leiame mõnne mürraka, misga turrule wõiks minna. Olgu ta ni suur, kui tahhab, ärrap meie tedda metsast wälja weame, kui meie kolm tullist tätku raudwanke ette rakendame. Saab nähha.

Ruttame siis tullelaewaga ülle merre senna pole, kust se pehme tuul meile wihma uhub, kui keil teised tuuled turrad on. Ma mäletan, maa rahwas hüiidwad sedda tuult wessifaare tuuleks. Kui meie kusagil aega ei wiida, siis ullatame kolme, nelja nädala pärrast senna. Küllab meid seal juhhatasse, kust tee Kaliworni künab. Kaliworni — sedda teab igga mees, on se kulus pool-saar, kus sulda kui pääwa krowa jõe kaldas leida olla. Agga egga meie kulla pärrast senna lähhe, meil on seal muud teggemist. Meie ronime ülles mägede otsa, ja watame järrele, mis seal on. Oh ja kulla-kuppulenne, waata, mis männid need on! Pannne küll meie mända kolm tükki üks teise otsa, ei ullata siiski liggi. Kas ja

nääd, mis inme asju Jummal siin on tonud! On need ka puud? need on linna kirriku tornid! Minne raiu seddasuggust wanna meest mahha! Pannne terwe wald kirwestega ta kallale, ei tea, kas saawad Süri pääwast Mihkli päine ta wasto. Küll need on mehhe puud, et hirmu aiawad peale. Wõttame poisid wööd wöölt ärra, seome koku, ja mõedame järrele, kui jämme se mets-issand on. Mis ja tahhad tehha, ennäh, ei ullata veel! On kellegil ohhelikku tae pärrast? jättame otsa, ja mõedame neste. Kas nüüd ullatab? — Ei ullata, pudub hea tükk. — Ollad ja käest ärra! wiis wööd ja suur pikk ohhelik ei peaks ullatama. Tulle appi, kas se on keik üks puu! — Kus ta peaseb, egga ta kaks puud ei olle; üks ta on, ja ühheks ta jääb. Ei meie tedda kahheks ei te. — Jättame veel paar pastle paelo mõedu otsa, ehk siis aitab. — Küll saab! — Noh, mõedame nüüd ärra, mittu küesi sülda saab. — Urjoh! üksteistkümmend sülda, ja veel otjute peale kauba. Agga küll se on mürrakas! Ja waata temma kõrgust! ei Tallinna radusse torn põlle selle wasto middagi. Küsime küllamehhe käest järrele, ehk temma annab meile targemat otjust.

Kule mis külla mees ütleb, kes seal mõnda aastad elland. Ta ütleb: „Üks nende suurematte puude seast on ärrarakimatta waewa ja kulluga mõnne aasta eest mahha raiatud, ta on